

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 7 АВГУСТА 19

БРОЈ 89 — ГОД. III

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ШАРЕН БАРЈАК

Пао је предлог да се направи заједничка застава
англосаксонских савезника

На застави би Чунгкиншки змај, који бљује ватру, упалио перје америчком орлу и реп британском лаву.
А сви би се исекли на бољшевички срп док би их чекић тукао у главу.

ЧИМ ЛОНДОНСКИ СПИКЕР ВРДА - МОРА ДА СУ ПОСЛА ТВРДА

Лондонски радио даје вести краће
 Ствар запиње свуда, зато не зна шта ће
 Подгрејава лажи, прича згоде ретке
 Када обећава он фарба без четке
 Шта је само причо о ваздушном рату
 Како ће од свега да прави салату
 А овамо када у терор се крене
 Он убија болне, дечицу и жене
 И казна за злочин превише је скупа
 Некад само тријес а некад и више
 Тешких бомбардера мора да отпише
 Зато сад је стао да се тиме хвали
 И Черчил је видо да терор не пали
 Цео свет културни због тога се буну
 Јер злочине чине ти модерни Хуни
 Руше старе цркве и музеје славне
 И татарску славу хоће да потавне.

На истоку Стаљин у великој прпи
 Па огромне рупе он за нужду крпи
 У ове богате, усред жетве дане
 Цела му је војска остала без хране
 Он је гони напред са најајком правом
 Да челнички бедем пробије са главом
 Ал' залуд напори, узалуд се гине
 Мач Дамаклов глади не може да скине
 Изгубио чабе све тенкове своје
 И Рузвелт и Черчил већ му капу кроје

АМЕРИЧКА „КУЛТУРА“

— Јесте, да ми рушимо старе римске цркве, али то ми чинимо само зато да изградимо модерне облакодере у нашем америчком стилу.

Јер када потроши и последњу снагу
 Ови компаноци послаће га к' врагу
 Јер њима не треба аждаја из Кремља
 Већ срушена, гола и пропала земља
 Па ће онда своју диктирату вољу
 А место Стаљина набавиће шмољу
 А Стаљин то види, али шта му вреди
 Кад је у невољи и великој беди
 Бољшевицима давно већ је пала трола
 Он се упрегао у јеврејска кола.

Лето већ измиче и јесен је близу
 Три лажна ортака дошли су у кризу
 Инвазија била у почетку тропа
 Против њих је цела сад сложна Европа
 Запели су летос чак из жила петни
 Због успеха мали били су пресретни
 Ал' оно не дође, вараху се лудо
 Залуд биле лажи, залуд толка дрека
 Мртвој глави нико није нашо лека
 Зато цело друштво сад се тужно чешна
 У рачуну њином била нека грешка
 И место успеха и победе славне
 Они све адуће погубише главне
 А свирепа збиља указа се гола
 Ни стрмину страшну опучише кола
 Не помажу лажи и нове системе
 Против њих су људи, против њих је време.

Преглед Стране

НИШТА БЕЗ РЕКЛАМЕ

У британском часопису «Стар» налазе се оваква јадиковања:
 »На несрећу говоре адмиралци, генерали, шефови ваздухопловства и политичари, тако као да су тешке борбе, које нам претстоје већ прошле!
 А шта да не блефирају? Када ће би причали не би се за ове три године рата ни знало за њих. А људи морају да се рекламишу. Такав је трговачки принцип.

ЛАКОМНА РАЧУНИЦА

»Њујорк Тајмс« доноси говор министра морнарице Нокса у А-наполису пред поморским кадети-ма, у којем је нагласио да ће САД задржати трговачку флоту у оном обиму, који буде при завршетку рата.
 Тај обим је једна непозната, а у рачуници с непознатима многи су се већ преварили.

ЖАЛОСТАН СЛУЧАЈ

Енглески »Дејли Њус« преписује један чланак из америчких новина »Америка, земља будућности«.
 Енглези се мире са својом судбином.

ЕНГЛЕСКА »ЗЛАТНА СЛОБОДА«

Као што пише »Индијан Њус« сваки становник Тајланда, који не зна да чита и пише, мора према новој уредби, да у року од године дана да учи читати и писати.
 Енглези страховито оптужују Јапанице, што муче народ у Тајланду и обећавају да ће они овај народ ослободити овог терора — ако некад поврате ове крајеве — и завести опет златну слободу — аналфабетизма.

УХВАЋЕН У СВЕ ЧЕТИРИ

Њујорк, августа. — Последњи говор Рузвелтов изазвао је буру незадовољства зато што је он очигледно хтео демагогијом да обезбеди свј четврти избор. Али је та намера откривена и сада га сви нападају.

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

Прави нам конкуренцију

Вашингтон, јула. — Амерички министар морнарице Нокс дао је изјаву да ће америчка флота ићи чак до Токија. Ова шаллива изјава изазвала је једног морнара да шапне своје другу: »Море нека изађе само на пучину па је готово...«

ДАВЉЕЊЕ МЕСТО ЗАГРЉАЈА

Лондон, августа. — Абисински посланик у Лондону Др. Мартин закукао је као сиња кукавица због англо-абисинског уговора којим је Енглеска одузела Абисинији и, последњу сенку самосталности.

Тако је то. Ко се са Енглецима грли, ризикује да буде удављен.

КРИПС ПРОТИВ КРИПСА

Лондон, августа. — У Доњем Дому су били жестоки напади против мајора Крипса. Он је оптужен да је у Америци држао говоре који шкоде угледу Енглеске.

На то је пао предлог од сир Вилијамса да се сад као противотров пошаље у Америку поштовани брат тога мајора, сер Стафорд Крипс.

НИСУ СЕ РАЗУМЕЛИ

Чунгинг, јула. — Командант америчке ваздушне флоте у Кини, генералмајор Чекол, дао је изјаву да Американци нису дошли у Чунг-Кинг да бране Кинезе већ да користе ваздухопловне базе у рату против Јапана. Чанг-Кај-Шек је веровао да су они дошли због њега и јако се разочарао.

МОДЕРНИ ПИР

Сиднеј, јула. — После би-така по Новој Џорџији, Мак Артур је дао изјаву у којој вели:
 — Још једна оваква победа и јао стадох без флоте и војске.

Емпирали

Све су своје силе спрегли
 Било повуци-потегли
 Ал' пропаде збор
 Јер немају никад снаге
 Кад се скупе старе раге
 Да пресеку чвор.

Чанг-Кај-Шеку лако није
 Невоља га разна бије
 Час небо, час фронт
 Уколико још Јапан ближе
 Толке мања помоћ стиже
 Стално неки шконт.

Њујоршки полип из Вол Стрита

БИЛО БИ БОЉЕ

Саторијске
БОДЉЕ

Спортички епиграм

Залуд притего опанке
Спортски баук из Папанке
Слаб му био »Шлус«
Борио се он јуначки
Ап' све ишло наопачки
Па остао кус...

За се не сеће

Прва летња трка прошла је врло мирно. Мало учесника на клационици, мало грла на старту, ниједан коњ није шприцан. То је све зато да се публика не сети... А кроз две недеље ће опет све по старом јер ко је луд да остави »печен хлеб«.

Ој, како ти?

Сви они који иду на плажу и гурају се по трамвајима, уписали се у боксере зато је последњих дана отворено десетак нових боксерских секција пошто је трамвај најбољи тренинг за бокс.

Треба повишица

Управе већих фудбалских клубова у великој су бризи пошто први тимови све слабије играју. Пао је предлог да би требало да се уведе повишица дневница и премија.

— Тата, да ли је истина да ћу личити на тебе кад порастем.
— Наравно сине.
— Онда би било боље и да не порастем.

Данас
БОДЉЕ

Себињанку

После бајке златне
И енглеске шале
Нек истина млатне
Велике и мале
Зашто да ти срце за другог зеба
Боље гледај себе.

Кратиковидом

За тебе је данас прече
Како туђа роба тече
За работу тужну њину
Теби спични само брину
Па ћаскају као стрине
Само жеља да их мине.

Жонглеру

Он о једној истој ствари
Увек два-три појма има
Па се као жонглер стари
Увек вешто титра њима
А кад дође судњи дан
Лаж му онда падобран.

Алкохолицима

Оцену сте стручну чули
Да је вино равно нули
Затим други белај поче
Нема пиво да се поче
Сад живите ви о води
Ап' то мора да вам шкоди.

*** О Д НЕДЕЉЕ Д О НЕДЕЉЕ ***

НЕДЕЉА, 1 АВГУСТА

Мој кум Веља велики женомрзац па сваком приликом напада жене и грди их, сматрајући их узроком многих зала и невоља.

Одем данас код њега на ручак па се ту поведе разговор о једном младићу који је полудео убрзо после свадбе. Сви су сажалељевали несрећника и давали израза нади да ће ваљда оздравити.

— Вала то је чудан случај — каже Веља.
— Зашто чудан, пита његова Фема.

— Па тако брате! То се ретко дешава. Тај је добросрећник за каснио. Обично човек прво полуди па се ожени а овај се прво оженио па је тек онда полудео...

ПОНЕДЕЉАК, 2 АВГУСТА

— Е, брате, чудна ова деца — рече ми јутрос на пијаци Цветко инжињер. Ни налик на нас...
— Шта је то било да се ти изненадиш? Ти си бар савремен човек — чудим се ја.

— Сада ћеш чути — вели он. Она мој Светислав тек је у другом разреду гимназије али слабо учи. До зла Бога! Шта све нисам радио да га научим раду

па ништа. Најзад ми Настас, професор вели: „Узми једног сиромашног денка па нека уче заједно“! Допаде ми се тај савет и ја наћох сина једне сиромашне удовице и, богами, они почеше да уче. Ја сав срећан, кад јуче око подне упаде мој Света код мене па ме пита: „Је ли тага, шта је јаче: каре или кулер?“ Соба ми се окрете и да се он не измаче осакатио бих.

УТОРАК, 3 АВГУСТА

Довија се свет, а ко умије, њему двије. Ето, Пера пензионер. Нити чека у ред нити набавља на други начин а

кутија му стално пуна. Копка мене да сазнам како он то изводи па га данас зовнем на ручак — био неки кељ са салатом — али је зато било доста шприцера и њему се одвеза језик. Тада га ја упитих:

— Је ли, богати, Перо, како долазиш до дувана?

— Ја, вала лако! — рече он и извади једну дрвену кутију пуну неке крце, црне и никакве. Чим видим код некога пуну кутију а ја извадим ову крцу и почнем да савијам а све удешавам да се дукан просипа ко санћим дрхте ми руке. Увек се нађе по нека будала која ми каже: „Шта се мучиш богати кад не умеш. Ево ти једна готова...“ И тако ја пушим стално „муфтакис“ а ова крца стоји за мушту...

СРЕДА, 4 АВГУСТА

Већ недељу дана како ми се госпа Симка, моја комшица од „визави“ преко пута — хвали се да је нашла идеалног партнера за покер.

— Губи сваки дан по неколико хиљада па ни да трепне... каже ми сваки пут.

Међутим, сретох је јутрос а она нешто покисла.

— Шта је то комшица с вама?

— питам је ја а она осу паљбу.
— Јао да знате шта ми се десило!? Да човек пресвисне од муке...

— Причајте, причајте — бодрим је ја, а она ми исприча ову причу:

— Замислите онај што „губи а не трепне“ био професионални коцкар. Само се правно. Луче он предложи већу партију а ми видимо „печен хлеб“ па одмах пристаосмо а он наместио карте па нас за по сата пречисти до коже и још нам каже:
— Ја сам се извадио...

ЧЕТВРТАК, 5 АВГУСТА

Госпа Мага оставила њену Сотира. Тако хармоничан брак и тако добри људи па се развељи за ситницу.

Причао ми је сам Сотир јутрос на Сави. Пеца одмах до мене.

— Зашто те бре остави жена? — пита га ја.

— Увредио сам је — вели он иронично.

— Па шта си урадио?

— Хтео да будем кавалер а она ми то замерила и — дунула. Дакле, пре једно две недеље она хоће да иде на плажу а ја нећу. Одједном она врисну: Убићу се због тебе, а ја из подрума донесох мало мишомора и пружих јој. Она тек онда побесни: „Знам ја, ти то и хоћеш, али нисам ја луда. Нећу да се убијем за инат. Нећу!“ Не мораш брате, велим јој. Однећу га у подрум, требаће ти за други пут. И, због тих речи она остави кућу и оде код мајке а мене тужи да јој „радим о глави“.

ПЕТАК, 6 АВГУСТА

— Уф, уф, како је безобразна — викала је госпа Рада из своје кујне да се цела ћука орила. Ја хтедох да одем да видим шта је, мислим, самохрана удоваци па је неко напаствује.

— Немој, она ће доћи до нас. Та би пресвисла да све не исприча — вели ми жена.

И заиста, после пола сата, дође госпа Рада сва зајапурена код нас.

— Ала ја нагробусих — поче она још са врата.

— Шта вам се десило? — пита је моја Сојка радознано.

— Узела је јуче нову девојку, па ја питам зашто је изашла из раније службе а она ми каже: „Зато што сам била лепша од милостиве.“ А ја ти се наљутим па је одмах сиктеришем. Не треба ми у кући конкуренција...

СУБОТА, 7 АВГУСТА

Наш познаник Која живи већ десетак година на селу. Управо не баш на селу али на крајњој периферији вароши где се бавио баштованлуком и пчеларством. Некад смо се смејали овој његовој пасији а сада му завидимо и сваки час трчкамо код њега за кромпир и поврће а понекад дрпимо и мало меда.

— Је ли, богати, да ли си од ових пчела видео фајду? — пита га Ђура берберин.

— Па да видиш и јесам — каже Која.

— Шта? Било доста воска и меда? — Запиткује Ђура и већ намигује на нас како је вешто повео разговор о меду.

— Јок, брате, одговара Која — него пре две недеље изуједаше егзектора када је дошао да наплати неки стари дуг због кога сам утекао из вароши.

Равајло добио премину

Сунце му калајисано што ме извозаше ови колектори што про- дају лозове и што ми извукоше а- суру па од бруку и срамоту нес- мем у село већ се замлакујем овде по Београд и трошим паре за конак и рану код таког благо- стања ал шта могу кад несмем дидем кући а ево што је било и како се свило, госпојца вука она што се купа брез костим у саву каже ми, пролетос вала равајло Ти си био кавалер па мораш и да буднеш твоја је сезона зашто бре не купиш лоз Па да те Види бог виш да вама сељацима све иде од Руке, спопала ме Она та- ко а згодна женска пас јој Њен па ја не могу да изврдам већ куп- ним три комада и један поклоним њој а Она два наменим на моју шаруљу да простите јуницу и Већ сам био заборавио на ту залудницу кад ми прекјуче каже госпојца Вука да ће да будне вучење Па да дођем и ја дођок, више због вуку него због лоз и она ми утрапи неке нумере па ми каже иди равајло у лутрију и че- кај да виш шта ће да бидне ишо ја њадом ишо и једва нађок ту лутрију један ме уведе унутра и мету у једну клупу а там напред седи комесија и чита нумере од- једном једно дете извуче једну цедуљу и викну нумеру а један сцикери каже Милијон и две и- љаде одозгор погледнем ти Ја а онај списак што даде госпојца вука а оно моја нумера и Ја ти викнем Овам бре паре ја сам добио ал они не дају да цакам већ не избацише на сокак и ја уз- мем један фијакер и право код ко нас је онда заједно? — Два сома!

и пиће и ја Пошљем у село раз- не андрмоље још се задужим код чеду кафецију тријес иљада да све посплаћам а после подне кре- номо да наплатим паре Ал оћеш теј коректор ми каже да је греш- ка и мој лоз није добио, оће бити неће бити и ја му подвикнем су они научили да варају гау и ту се направи замешатељство па дођу џандари и одведу ме у кварт и ја одува десет дана а по- сле сам видео да је била греш- ка и да ми је госпојца Погреш- но записала нумеру и само се цабе исбрука и потроши толке паре ал ако сам сам крив шта ћу ја да се петљам у госпоцку ра- боту ко је још видио да је се- љак добио неку мулетину кад је Бог оставио да њему лоз и Пре- мија буду на њиви и ливади а не у неке цедуље и нумере.

тако ти ја награбусио ка ники мој а сад у здравље идем код го- спојце вуку на ручак

ваш равајло

МИРИШЕ НА ТАТУ

Госпођу Перић заболое стомак и она попије једну љуту ракију. Кад је пољубила свога синчи- ћа пре спавања, овај рече: — Мама, ти си се намирисала татиним парфимом.

- О—
- Колико је један и један?
- Три!
- Али, Марко, коме један, кад сам ја један и ти један — коли- ко нас је онда заједно?
- Два сома!

ПОГРЕШИО

— Ви сте се рано оженили!
— Врло рано, тек са педесет хиљада дуга!

Наши људи и

ЗА ОНЕ КОЈИ ЧИТАЈУ

НЕМА ПРОВИЗИЈЕ
— Зашто си ткао тужан?
— Како да не будем? Писао сам оцу да ми пошаље новац за кро- јача а он ми шаље кројачев ис- плаћен рачун.
— О—
Поверилац: — Већ двадесет и пети пут долазим код вас с истим рачуном... Данашњи дан је нека врста јубилеја...
Дужник: — Заиста! А ја вас до- чекујем без цвећа!
— О—
Девојка пред удајом радозна- ло пита удату другарицу:
— А докле је трајао медени месец?

— Све док му нисам затражи- ла новац за тоалету.
— О—
— Чини ми се да сам ваше ли- це видео већ на неком другом месту?
— Извините, господине, ја од свог рођења носим лице увек на истом месту.
— О—

— Греси отаца свете се на њи- ховој деци, каже учитељ. Ко мо- же да ми да један пример?
— Ја, молим, господине! Када ми отац помаже при изради за- датака, он никада не ваља.

— Шта, ауто хоћеш да имаш?.. Бесмислица! Очисти рукавице бензином па иди у шетњу. То је јевтиније.

— Скорјевић (показује пријате- љима своју нову вилу у Примор- ју): Но, господо, како вам се свиђа моја клима?

— Мој пријатељ има коња ко- ји стаје код сваке гостионице.

— Није то ништа. Мој пријатељ има ауто који сам стаје код сва- ке бензинске станице.

— Чуо сам да сте казали да сам ја нитков.

— Можда сте, али ја то нисам казао.

— Судија: — Ви признајете да сте тужиоцу ударили два шама- ра... Имате ли шта да додате?
Оптужени: — Не. Мислим да му је то доста.

И то је доказ

s b o b o s

- Па ти не слушаш!
- Слушам.
- Како слушаш кад стално зеваш!
- Па то је баш доказ да слушам.

Ненаписани стихови Ђуре Јакшића

У Рачи Крагујевачкој постоји последња јој је жеља била да Јој Станимировића дом. Ту је некада била школа у којој је учио децу Ђура Јакшић.

Али у тој кући Ђура није про- водио цео дан. Иако је у њој ста- новао, Ђура је велики део време- на проводио у друштву Рачана, који су га волели као мало кога. Није могао да се замисли бољи ручак или вечера без Ђуре, а о славама и свадбама да и не гово- римо. Ђура је имао обичај да уз вино испева у друштву по коју песмицу и да у њу убаци цело друштво. Кад се у некој кући пр- жи кава, Ђура је увек ту да по- пије прву кајмаклију. Сео би, прекрстио ноге, завио дуван, у оно време пушио, и »густирао« као нико, каву.

Једнога дана, био је распуст, а Ђура се заседео у једној кући по- сле ручка и, по обичају, са оста- лима, чека вечеру. Седи он, кад тек у кућу бану један човек и сав задихан рече:

— Аман, госпоин Ђуро, свуда те тражим! Где си, ако Бога знаш?
Присутни се збунеше и свако помисли најгоре, а дошљак на- стави:
— Знаш ону баба Кат, иза ре- садника. Данас јој је сахрана, а

ти држиш на гробу слово у сти- ховима. Тражио сам те, и фала Богу да те нађох. Ајде, молим те одмаи.
Ђури би жао да поквари дру- штво, али последња воља је све- тиња. Он устаде и оде право на гробље. Успут се сети покојнице и њеног старца који је неколико месеци раније умро. Кад стаде поред раке, Ђура се почеше иза ува, замисли се, па поче:
»Збогом поћи, баба Като,
У твој хладни гроб!
Поздрави ми чика Миту
И подај му овај Жоб!
Заврши тим речима и баци у раку књижицу цигар-папира.

— Овај мора да је велики љу- битељ слика: већ читав сат стоји пред оном сликом.
— О, не: он трпи од визија, па мисли да стоји пред огледалом.

Бодљикава

Улица је код нас створила чи- тав низ израза и фраза које, по- ред све своје вулгарности, садр- же у себе много тачности. Реци- мо она изрека „Свако спроћу се- бе“, данас налази највећу при- мену јер занста свако од нас гледа само своје интересе и све посматра кроз призму својих ла- жи подешавају према својим по- требама и жељама па се често до- годи да човек чује неку глупост која је везана за извештан датум. А када се мало боље заинтере- сује, утврди се да је тај датум важан за тога који лаже Или му је слава ил' рођендан, про- слава итд.

Људи се дотерују, подмлађују и фарбају. Свуда шаренило. У литератури, у разговору, у бра- ку, у моралу. Просто многе не могу да познам. Офарбали косу, уфитиљиди бркове па само гу- рају. Питам једног шта је то бре са тобом а он се само смеје и одговара: Идем брата за модом. Нисам луд да ме прегази време. И тако се свет занима да му про- ће време и да не застане. Али ја опет забасах у филозофију а хтео сам нешто сасвим друго, наиме хтео сам да пишем о же- нама пушачима и људима непу- шачима пошто су то данас две најинтересантније врсте које су се јако зближиле. Данас су не-

ШТА ДОНОСИ НЕСКРОМНОСТ

НАША ПРИЧА

Златно зрнце

У стара добра времена живео је на падини једне високе планине на острву Језу премудри старац Каоцуки са својом женом Сузуки. Осамдесет цветних пролећа прешло је преко њихових глава, али за све то време ништа није помутило њихову срећу. Лука Хокодате никада није имала храбрије морнаре него што су били њихови синови, а официри поносне јапанске војске никада нису имали за жене поносније кћери Јапана од кћери премудрог Каоцуки. У њиховом малом дому и увек расцветаном врту све је одисало свежином и радошћу. Али године су ипак постојале све теже за њихова старачка плећа.

— О, премудри Каоцуки, ти си данас опет задоцнио са дрвима, говорила је врло често племенита Сузуки.

Тешко је било Каоцукију да слуша овакве примедбе. Али и сам је осећао да је мало бремене дрва, које је свакога дана доносио из шуме бивало све теже. Тужан је био премудри Каоцуки и све чешће је размишљао о томе кад ће боговима бити угодно да га позову себи.

— Смрт је већи пријатељ од старости, уверавао је Каоцуки своју предобру Сузуки.

Али дрва је требало сваки дан доносити пошто је требало спремити пиринач за обед. И Каоцуки је ишао у шуму, у којој је морао често да се одмара. Док се тако једнога дана одмарао у хладу једног великог дрвета, Каоцуки је осетио страховиту жеђ.

Далеко је до куће и још даље до првог извора, помисли Каоцуки а моје снаге су при крају. Нека ми се богови смилију.

И у том часу догоди се чудо. Испод дрвета под којим је Каоцуки седео потече чиста и бистра планинска вода. Пресрећан Каоцуки је ускликнуо:

— Нека је слава и хвала предобрим боговима!

Одмах затим он се напио чисте и хладне планинске воде. Пошто је угасио жеђ, Каоцуки је још једанпут захвалио боговима и онда је кренуо да носи своје бреме. Али догодило се ново чудо! Када се усправио на ноге, Каоцуки је осетио да оне више нису онако старачки слабе. Као какав младић он доскакута до свога бремена и подиже га. Бреме је сада било лако као перце. И сав срећан Каоцуки потрча што су га ноге носиле да обрадује необичним догађајем своју стару и предобру Сузуки.

Када је Каоцуки стигао кући Сузуки га је гледала запрепашћеним погледом.

— О, премудри Каоцуки, говорила је Сузуки, ако ме моје очи не варају и ако ме није издао памћење, овако си изгледао онда када си дочекао двадесето пролеће свога живота.

— Тако је, Сузуки! Баш тако се сада и осећам.

И Каоцуки исприча својој Сузуки како су богови били милостиви према њему и послали му воду која подмлађује. А Сузуки на то рече жалостиво:

— Теби су дали младост и ти ћеш преживети још један живот, а мој живот који сам жртвовала теби, сада је при крају. О, прет-

(ЈАПАНСКА БАЈКА)

мудри Каоцуки, реци да ли је то будило седамнаесто пролеће твоје младости.

И Сузуки оде на чудотворни извор. Подмлађени Каоцуки размишљао је дуго о доброты богова и чудима овога света. Сунце је већ било зашло за планину Јошимури када је он приметно да се Сузуки још није вратила. Забринут да се можда није изгубила у густој шуми, Каоцуки крену према извору. Дозивао је успут своју предобру Сузуки али му се нико није одазивао. Каоцуки убрза ход, надајући се да ће му се на извору све објаснити. И заиста, све се објаснило... Уместо своје старе предобре Сузуки, Каоцуки је нашао на извору сасвим малу бебу, пошто је Сузуки молила богове да је подмладе за седамдесет година, колико је свега имала.

Заборавила је предобра Сузуки да свака претераност шкоди макар се радило и о младости.

— Стара индиска легенда —

У затвору чами цепарош. У крају је хлеб и вино са махараџине трпезе. Строги судија осудио га на смрт. Приближавао се дан кад га је требало smakнути. Дошао целат са сабљом.

— Ајде, лопузо, на тебе је ред, викну целат, машући кривом сабљом.

— А моје право последње жеље? упита цепарош.

— Да чујемо.

— Хоћу да видим махараџу. Ја имам једну велику тајну, која може да поправи пољуљани буџет махараџин. Сви ћете добијати првога плате, ако ме махараџа послуша.

Скочи целат, већ два месеца није примио плату ни он, а ни његови помоћници. Оде махараџи да му реферише. Махараџа се почеша иза ува и нареди да доведу лопова.

Око престола стајали су високи достојанственици: раџа, врховни свештеник и дворјани. Уђе лопов и рече:

— Махараџо, ја имам једно златно зрнце. У рукама праведника који никад није варао ни крају, оно може да учини чудо. Ако га праведна рука засади, израшће палимно стабло, чији ће плод бити од сувог злата, а лишће позлаћено. Трипут годишње доносиће плод. Ја сам обичан сиромашан цепарош и многа сам зла чинио. У мојој руци златно зрно је безвредно. Али ти, велики и праведни, ти можеш да устремиш народ.

Рекавши то, цепарош предаде зрно махараџи. Обрадовао се махараџа. Али одједном му задоше на памет зајмови, које је учинио из државне касе, имања поданика, која је присвојио и крв коју је због пљачке пролио. Зато се он окрете првосвештенику:

— Ти, главо цркве, свети човече, ти си први позван да засадиш благословено зрно и да устремиш народ.

Првосвештенику дође мало хладно око срца. Сети се он како је јуче поклатио златан црквени пехар најлепшој девици свога храма, за један час миловања. Скромно порумени и предаде зрнце команданту. Али ни овај га није дуго држао у руци јер се сетио плата својих подређених и другог новца, који је редовно трпао у џеп. Дошло зрно у руке и ковачу златног новца, али га он сместа предаде даље. Та где има човека који би одолео да не искује пару за старе дане?

О министрима већ и да не говоримо. Сви се разбегли куд који из бојазни да им се не утрапи зрно. Последњи дворјанин држао је збуњено златно зрнце и вратио га цепарошу.

Светли владару, рече цепарош, видим да овде нема никога ко би могао да засади ово благословено дрво. Пустите ме да идем по свету. Кад нађем првог праведника, вратићу се да ту засадим дрво златоносно.

Изиђе цепарош из двора и нико га више не угледа. Легенда каже да сиромаш човек још лута по свету са својим златним зрном.

ВИДЕО У СНУ

Г. Ика је свршио права и постао виши државни чиновник али је остао доста конзервативан. То јест он је веровао у снове, урок, сугреб и све те празновереице. Па што је он веровао ђене-ђене, него што зарази и своју Милку па жена поломи ноге идући код разних врачара и факира. А Бог им дао, људи без деце, што народ вели, ни кучета ни мачета, па опет им све мало. Играју на класној лутрији и пуцају на премију, умиљавају се око тетке Фросине, Милкина тетка, да би је наследили а дрхте за сваки динар. Једне ноћи, скоро пред зору, пробуди госпа Милку Икино јечање. Она га поче будити.

— Шта ти је? Ико? Хеј, пробуди се! — Хм! Ко је, а? — мрмљао је Ика још сањив али се најзад пробуди. Уф, што сам лепо сањао — рече он када се мало расани и пошто је узео воду и шећер које му је донела његова Милка. Само чекај да не заборавам. Где ми је нотес?

Милка је зачуђено гледала како Ика скочи лако као јелен до свога стола и нешто журно записа.

— Шта пишеш то богати? — упита га она. — Пишем број од лоза! Замисли шта сам сањао! И он отпоче да прича: Седим ти ја на некој ливади а око мене на све стране лепршају неке шарене хартијнице на којима пишу неке цифре. Мучим се ја да прочитам, зној кипти са мене али не видим тачно бројеве. У томе се крај мене створи један старац са белом брадом који испиша штапом на земљи 003456. У томе ме ти пробуди. Шта мислиш да то значи?

— Вероватно лоз — рече Милка. Знаш да је и Ђока тако сањао број а после на тај број доби 100.000 чисте паре.

— Нема ту вероватно — каже Ика. Сигурно је то као у воску. Још у сну сам осећао да је лоз у питању. Мене снови не варају...

Дуго су још после разговарали и правили планове и тако их зора затече. Милка је скувала кафу и када донесе Ики шољу радосно узвикну:

— Пази, пази!.. Парел! При тим речима показа на шољицу. По врх кафе је био безброј мехурића и пене.

— Јао и код мене — кликну Милка и загледа се у шољу. Обојица су са задовољством посматрали кафу и већ им је изгледало да је главни згодитак, ту, пред њима.

Обоје су били толико убеђени да ће добити главни згодитак па су само о томе разговарали. Ика је обишао неколико колектора док је нашао број који му се јавио у сну. По цео дан су правили планове шта ће да ураде са парам. Ика је хтео да купи имање а Милка је опет хтела да понови кућу и купи неке ћилиме и порцулан. Дуго су се кошкали око тога и на крају оста на томе да се купи кућа.

После неколико дана дође Ика кући сав срећан. Још са врата показује Милки омањи пакет увијен у новине.

— Чик погоди шта је ово? — Не знам? Куд могу да знам — пренемаже се Милка а он победоносно разви новине и показа стару потковицу.

— То је најбољи доказ да ћемо добити премију. Потковица значи срећу. Него узми ово па закуцај на праг...

Милка је претурила целу кућу док нађе два стара јексера да закуца потковицу, дубоко уверена да то доноси срећу.

Престадоше и башту да поливају јер Ика рече: — Који ђаво да се замлађујемо са овим. Понесеш пара и купиш шта хоћеш.

— Море боље је за сваки случај — поче Милка да се буну али Икино мишљење однесе победу. Најзад дође и дан извлачења. Милка је предлагала да иду у класну лутрију али Ика није био за то. Нећу ни да идем у коцкарницу већ ћемо седети код куће и чекати. Хоћу да се колектор задува и да сав задуван дотрчи — вели он.

— А ти си дао адресу канцеларије — потсети га Милка.

— Уф, мајку му, јесте — одговори Ика али се убрзо сети па додаде: Море јавићу се телефонском канцеларији па нека ми момак јави. Нек и он ухвати неку пару. Него реци ти мени колико да дамо колектору?

— Па да му дамо 10.000 — вели Милка.

— А много је — узвикну Ика. Доста му је и пет хиљада. После тога иде Ика на телефон, па се врати кући, раскомоти се и узме да чита. Тако дође и ручак а тек што су легли да се одморе када упаде Синиша, момак из канцеларије, сав задуван.

— Господине инспекторе — једва изрече — прем... прем...

— Знаш, знаш — прекиде га Ика. Добио сам премију. Знао сам ја то него седи и одмори се па да попијеш једну ракију.

— Није премија него премештај — једва изговори Синиша и поче да брише зној са чела.

— Ју, ју, премештај — зацвили Милка док је Ика гледао разрогаченим очима у момка. Најзад изусту:

— А за где?

— За Косовску Митровицу — одговори момак.

Ики се окрете цела соба и само нешто тихо у себи опсова па викну:

— Дајем оставку... Затим се окрете Милки... »Само ми спомени лутрију па ћеш видети твог Бога«.

Зосетинић ученик

Славни италијански сликар Сегантини имао је једно време своју приватну сликарску школу у коју је примао прилично велики број талентованих ученика. Маестро је био веома строг према својим ученицима и није им дозвољавао да за време учења и рада, у атељеу пуше.

Једном је изненада ушао у атеље и приметио да један млад,

ИНТЕРВЈУ

иначе врло добар ученик, упркос забране пуши. Славни сликар је пришао неприметно младићу зграбио му цигарету из руке и рекао:

— Ала ви имате чудну четку за сликање. А шта мислите њом да сликате?

— Облаке! — одговорио је дошлицки ученик.

Руменни свеци

Славног сликара Рафаела нападну једном два велика католичка свештеника, што је насликао румена лица у светога Петра и Павла. Рафаел им на то одговори:

»Пречасни оци, немојте се томе чудити. Ја сам њима насликао лица онаква каква су горе на небу, али, ето, они сами поруменеше кад видеше како се вашом црквом рђаво управља!

Познавао га

— Познавао сам човека који је у наш град дошао без пет пара, а два месеца касније отворио је највећу јувелирску радњу!
— Где је тај човек сада?
— На робији.

Њој не шкоди

Он: — Мислите ли да пољупци шкоде здрављу?
Она: — Ја се никада нисам...
Он: — Љубилац..
Она: — Разболела.

Челестет
ЛОПОВ ОЦА И РЕВНОСНИ
ЖАУЦА

Побркала их

— Ти ми, Мико, данас изгледаш друкчији!
— Сасвим је тачно, јер ја и нисам Мика него Јоца.

Донео Ера две-три вреће чисте пшенице на вашар. Наиђе неки трговац, захвати прегршт жита у шаку, па рече: »Море, Еро, у овом твом житиу има кукоља!

— Има, господине! — ма лека. Кроз месец дана најодобрава Ера. — Па, даље можете да очекујете крај, има море и горушице! Као што видите, немам намеру — Има господине! — да вас тешим, каже лекар паци- пет одобрава Ера. — јенту. Има и земље доста! — — Шта имам да платим? упита Има, господине одгова- пацијент. ра Ера. На то зеленац — Хиљаду динара... баци љутито ону пре- — Драги докторе, немам на- гршт у врећу па под- меру ни ја да вас тешим. Дођи- винку Ери: — да вам платим после месеца. — Море, Еро! Кад је дана. већ кудим твоју муку зашто је бре, кудиш и Професор: — Ако парче гвож- ти? — Па, помажем ти ђа изнесеш на кишу, шта ће се лагати, господине! — од- догодити? говори Ера.

УТЕХА

— Жалим, господине, вама не-

ЛЕКАР-ПСИХОЛОГ

— Зашто увек питаш болесни- ка пре прегледа чиме се храни? Да ли је то потребно за дијагно- зу?

— Не, него за одређивање хо- норара.

— Госпођа: — Марија, ви сте ми се толико нашли за време боле- сти и хоћу да вас наградим. Уз- мите једну од мојих хаљина... ко- ју хоћете...

Собарица: — Дојте ми ону жу- ту, госпођо, јер ме у зеленој сви већ познају.

— Сликар: — Портрет ваших близо- занца је готов.

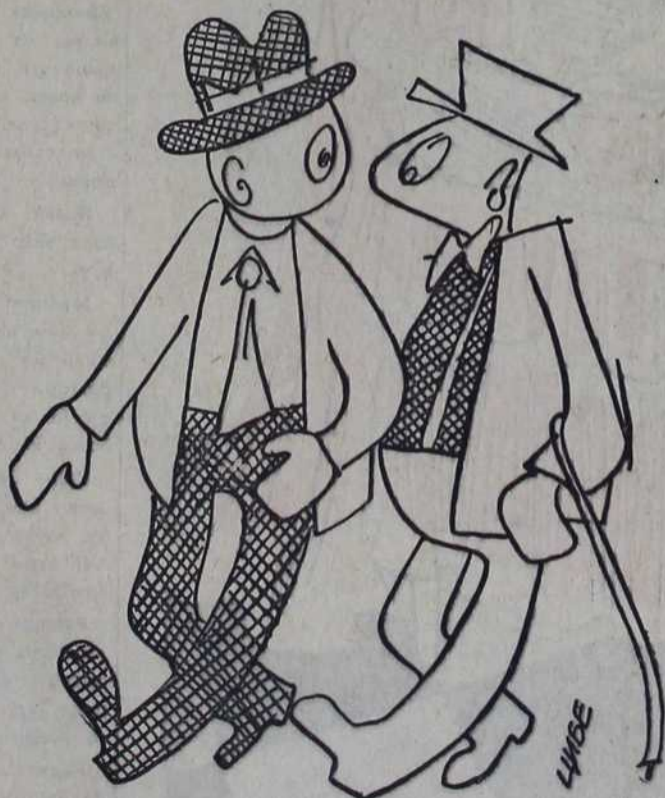
Дама: — Да ли су слични?
Сликар: — Немајте бриге, увек ми је позирао један исти.

— Драги, врло је лепо од тебе што си ми купио књигу рецепта за јело, само што, на жалост, не могу њоме да се служим.
— Зашто?
— Јер је застарела.

ОЛАКШАВА МУ

— Кад би вас сада пољубио, госпођице Маро, да ли бисте зва- ли маму?
— Па мама није код куће.

КАД БИ ЗНАО

— Ех, кад би само знао где ћу умрети!
— Зашто!
— Па неби никада тамо ни ишао.

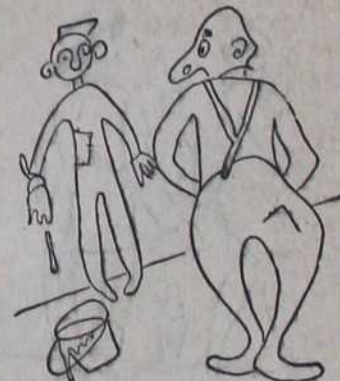
— Бака: — Захрђаће.
Професор: — А ако изнесеш парче злата?
Бака: — Нестаће за час.
— Госпођа млекарица: — Шта си ми ово донела? Па то је чиста вода.
Млекарица: — Па шта би хте- ли: ваљда да буде благњава.

Социалност

...И ја се пппитам жжеено, како тти мммо- жеееш ддаа трошкш толику ваводу и пппоред то- лких ап, ап, апела Управе авоодовода.

Главни уредник: Теодор Донкић.
Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.
Телефон редакције: 25-681.
Штампа «ЛУЧА», Београд, Кра- љице Наталије бр 100.

— Ко вам је рекао да тано ру- жном бојом малате моју собу!
— Ваша госпођа!
— Е, па није баш тако ружна као што видите.

Ш
А
Р
Е
Н
А
С
Т
Р
А
Н
А

ЖЕНСКИ

в е с т и

САМО ЗА ЖЕНЕ

Њено мишљење

Муж: — Зоолошки арт добро је два месеца. Иди да их видиш! Ја сам заузет њиху други пут.

Жена: — Наћу да идем, јер ме не занима зоолошки арт кад ти ниси тамо.

Брачни обичаји

У стан госпође Марић ноћу, упао је разбојник. Жена је била будна. Како по природи није била плашљива прибрано је пратила кретања човека. У тренутку, када је он пришао кревету, ударила га је песницом тако снажно,

да се човек без гласа сручио на под. Госпођа Марић је затим упалила лампу и изненадила се кад је на поду угледала страног човека. Одмах је обавестила квартал о догађају.

— Па ви сте га потпуно оне-свестили! узвикнуо је полицајец. Чима сте га то ударили!

— Ја уопште нисам знала да је по среди крадљивац. Мислила сам да је мој муж, па сам га ударила као и обично.

Дупло варање

— Зашто сте скочили кроз прозор?

— Зато што ме је једна жена преварала.

— Па зар мислите да је то разлог да скочите с прозор сепара?

— Како да није кад на је уверавала да јој је муж отпутовао.

Ипак исто

— Колико вам је година, госпођице? пита судија.

— Двадесет и девет, шапуће сведокња.

— ...и колико месеци?

— Двадесет и пет, признаје она поцрвеневши.

Модерни пеџач

— Маре, где си, дођи брзо: упецао сам неку универску рибу!

Куми: Да си ноћу затварала прозоре на би ти кума инстинктиван шлајз.

Матором мондену: Ташко ти пада и помисао да се од тебе тражи неки рад и то од тебе који за педесет година ниси подигао ништа тешко од кашике.

Бори: Ко много воли дискрецију, обично страда због индискреција.

Једном уметнику: Твоје су нај-успелије креације када тражиш аконто зато би било најбоље да идаш у — благјинке.

Бившем дипломати: Од твоје професије остале су ти само бела камашна и особина да не знаш ништа.

Почетници: Обично се од Калемегдана иде ка гарсоњери а ти почела напачке: од гарсоњере ка Калемегдану.

Газди са Теразија: Нија свет захвалан. Уместо да ти скину капу што продајаш они веле: «скупо».

Стручњаку: Незахвалан је посао правити прогнозе зато мањај професију док има времена.

ОПРЕЗАН ЧОВЕК

— Бог с тобом, човече, шта ти је вечерас? рећи ће жена својега мужу. — Обуваош ципеле, а хоћеш да спаваш?

— Ћути, жено, немаш појма шта сам ја моћас преплатно? Умало нисам умро од страха!

— Како то?

— Па целу ноћ спањао сам како идем бос преко некаких ексера и разбијених стакала!

Зашто јој...

— Срам те било погледати ме о-бећање које си ми дао.

— Умри се срце моје, даћу ти друго.

РАЗОЧАРАЊЕ

— Морала сам да се изљубим са читавом четом војске. И шта имам од тога! — Једну бебу а опет немам мужа.

Рићковски: Није то ништа. Ни-сте ви једини који бојом кри-јете седу косу, има људи који бојом фарбају и прљаве образа па опет им ништа не фалк а се-да ће се занеримо за офарбану косу.

Божани: Погрешила си што га водих на плажу. Треба много пешчички па онда ова врућина па човек кад стигне не може да се издува. Боље је звати га у стан само треба направити хла-дојнику.

Ленки: Сада је њено пет ми-нута зато је сачекај да дође на ћукију.

Јованки: За то нема лека. Ка-да муж не воли своју кућу и не мисли му се да се по овој жаж одмори после ручка, то значи да је на другом месту нашао бољу хладојнику.

Каж: Сада стижу лубаница па сваки дан узми по једну лубани-цу, месо поједи а се кором тр-љај зубе па ће бити бели као алабастер.

Рушки: Видиш да је мој савет помогао самог продужи у том правцу, али пријатељицама ми речи јер ће онах све штети да те копирају.

Ради У. — Петровац: Неко во-ли лепоту а неко паре док неко воли лубендињу. Можда је тај твој више за зечећу лепоту.

Бели С. — Ниш: Када теби ни-шта не помаже радијактивна во-да како ћу ти ја помоћи.